

ŞiiR

HAYAT LABiRENTi ve iSYAN

HULUSi ŞENTÜRK

Hayat denen labirent, yollar iç içe geçmiş,
Dolanıp dursun diye yolcusu beni seçmiş.

Girdiğim tüm yolların sonu hep kapı-duvar,
Ruhumda derin korku; her köşede pusu var!

Betonlaşmış yapılar, taş kesilmiş mekânlar,
Rengârenk ışıklarla göz kırpan camekânlar.

Etrafımda gölgeler, davetkâr ve sırnaşık,
Sarılmayı dileyen, zehir saçan sarmaşık!

Boyun bükmüş siluet, hayal meyal seçilen,
Kaldırımda bir günah, bakılmadan geçilen!

Gecenin ayazında titreyip duran çocuk,
Çakmak çakmak işlemiş, bakışlarına soğuk.

Perdesiz pencereler, ardında şuh kahkaha,
Arsızca çağırmakta: “görsen neler var daha!”

Tarumar bir hayatın, batan can kırıkları,
Boğulmuş feryatların, derin hıçkırıkları.

Korna, müzik ve çığlık, anlamsız kakofoni,
Vurdumduymaz insanlar, dram yüklü ironi!

Aydınlık sürgün yemiş, karanlıklar kopkoyu,
Fazilet gözden düşmüş, rezaletler diz boyu.

Bedenlerle birlikte, kirlenilmiş nice ruh,
İnsanlıktan nasipsiz, zillet içinde güruh!

Manasını kaybetmiş, keyfiyetsiz kemiyet,
Hiçliğin rüzgârında, savrulan bir cemiyet!

...

Gayretlerim nafile, görünmez tek bir ışık,
Ruhumun iz düşümü; her yer karmakarışık.

Bu keşmekeş içinde, “belki” deyip seçtiğim,
Kendi ayak izlerim, üzerinden geçtiğim.

Dönüp dolaşıp yine, geldiğim hep aynı yer,
Hayat denen labirent, kısır döngüymüş meğer.

Çırpındıkça yutmakta, çamur deryası batacak,
Bir dal bile bulunmaz, canhıraş tutunacak.

Yakamı bırakmayan, düzen denen körebe,
Nesebi meçhul bela doğurtan yaşlı ebe!

Ayağımda zincirler, sırtımdaysa onca yük,
Önümde türlü engel, hepsi boyumdan büyük.

Şartlara yenik düşüp, “teslim oldum” yerine,
“Gerçeği kabullendim”; teselli veren cümle.

Dokunulmaz kutsallar, saçma sapan hurafe,
Hakikatle araya, konmuş korkunç mesafe.

Yazılmış hikâyeler ya nesir ya da nazım,
Sızlayan vicdanları, avutmak için lazım!

Bu nasıl bir dünya ki, her şeyi sahte, yalan,
İnsanlık yağmalanmış; yaşanan vahşi talan.

Unutulmuş kavramlar; akıl, erdem, feraset,
Absürtlük açmazında, hayat denen esaret.

Yanan ormanda ağaç, alevlerce yutulmuş,
Açık denizde tekne, fırtınaya tutulmuş.

Kalabalık içinde yalnız başına yetim,
Bir kuzuyum, kurtlara verilmiş velayetim.

...

Hüsrana dönüşürken, kurduğum bütün düşler,
Gel gör ki mahzun gönlüm, halen neleri düşler!

Sınırlarak seherler gecenin tüllerinden;
Doğuvermiş insanlık, savrulan küllerinden.

Terk ettiği aslına yine avdet eylemiş,
Yüreklere vicdanı tekrar davet eylemiş.

“Lâ” diyerek dirilmiş, zillete kıyam durmuş,
Adalet temelinde insani nizam kurmuş.

Öyle bir adalet ki, merhamete sarılmış,
Beşerî âdem kılan hasletlerle karılmış.

Her can aziz bilinmiş, varlıkları emanet;
Canları sefil görmek, can verene ihanet!

Güçlüler hakka teslim, mazlum ahı almamış,
Kılıçtan keskin yargı; gözü yaşlı kalmamış.

Devlet ki ulu çınar, hâkim değil hizmetkar,
Can, mal, akıl, nesil din; tüm haklara hürmetkar.

Gönlümün mahzun düşü, böylesi bir dünyadır,
İmkânsız değil lakin sadece bir rüyadır.

...

Unutmuş ahitler, unutulmuş emanet,
Herhalde bu olmalı, asıl büyük kıyamet.

Bir isyan gerek bize, isyana karşı isyan!
Bu öyle bir isyan ki, nisyana karşı isyan!

Fütursuz hüküm süren, koyu geceye inat,
Bir mehtap aydınlığı, bekler durur kâinat.

Umut eder duymayı, yeter diyecek bir ses,
Kuruyan bedenlere, can verecek bir nefes.

Gâh rüzgârlar misali, müjde dolu esecek,
Bazen de kılıç olup, kördüğümü kesecek.

Ne zalim ne mazlumun, dinini sormayacak,
Zulme razı olmayıp, hayra da yormayacak!

Makamların önünde, asla diz çökmeyecek,
Namertlerin önünde, gözyaşı dökmeyecek.

Böyle bir güzel insan, beklenir zuhur etsin,
Mukaddes isyanına bizleri buyur etsin.

Son bulsun çirkinlikler, başlasın erdem çağı,
Bülbülün nağmeleri, doldursun her dem bağı.

Ama nedense kimse, sormaz kendine, niye?
Haykırmak için benim eksikim nedir diye?

Başkasından beklemek, işte bu günahımız!
Bu günah işlendikçe, diner mi hiç ahımız?